1.

Шелби знаеше, че Вашингтон е луд град. Затова го обичаше. В него можеше да намери всичко, което поиска – и елегантност, и история, и опушени мрачни клубове, и долнопробни заведения със стриптийз. Ако пресечеше града от край до край, можеше да премине от изискаността и стила до бедняшките улички, винаги имаше избор – блестящо бели паметници, внушителни държавни сгради, улички от стари тухлени къщи, масиви от стъкло и стомана, статуи, ръждясали толкова отдавна, че не помнят какви са били, преди да ръждясат, калдъръмени улички или Уотъргейт.

Но градът ненапразно бе построен около един общ център. Капитолия бе неговата сърцевина и тук се ковеше голямата политика. Вашингтон винаги бе в трескава суматоха – не с безгрижното бързане на Ню Йорк, а с една предпазлива, озъртаща се полуда. За повечето мъже и жени, които работеха тук, работата бе от избори до избори. Затова Шелби обичаше този град. Сигурността означаваше самодоволство, а самодоволството означаваше скука. Тя си бе поставила като цел номер едно никога да не скучае.

Джорджтаун й подхождаше, защото беше и в същото време не беше същият град. Той имаше енергията на младостта – университета, бутиците, кафенетата, бирата на половин цена в сряда вечер. Имаше и достойнството на възрастта – елегантни улици, обрасли с бръшлян червени тухлени стени, боядисани капаци на прозорците, изискани жени, разхождащи изискани кучета. Тъй като не можеше точно да се определи като част от нещо друго, тук Шелби се чувстваше удобно. Магазинът й бе на една от тесните калдъръмени улички, а жилището й бе на втория етаж. Имаше балкон, така че можеше да седи на открито през топлите летни нощи и да слуша шумовете на града. На прозорците си имаше бамбукови щори, за да се усамоти, когато поиска. Рядко искаше.

Шелби Кембъл бе създадена за хора, за разговори и тълпи. Бе й точно толкова приятно да говори с непознати, колкото и със стари приятели, а шумът й доставяше по-голямо удоволствие от тишината. И въпреки това тя обичаше да живее със своята собствена скорост, така че съквартирантите й не бяха представители на човешкия род. Моше Даян бе едноок котарак, а Леля Ем бе папагал, който не искаше да разговаря с никого. Двамата живееха заедно в относително примирие сред безпорядъка, който Шелби наричаше свой дом.

Шелби бе керамик по професия и търговец по приумица. Малкият магазин, който бе нарекла „Калиопа“, преуспяваше през трите години, откак го бе отворила. Бе открила, че да се занимава с клиентите й е почти толкова приятно, колкото да седи пред грънчарското си колело с буца глина и със своето въображение. Досадно й беше да се занимава с документи, но пък си струваше. За изненада на родните й и на много от приятелите й, тя се бе заела с търговия и безусловно бе успяла.

В шест затваряше магазина. От самото начало Шелби твърдо бе решила да не отдава вечерите си на бизнеса. Можеше да работи с глината и глазурата до ранните утринни часове или да излезе и да се смеси с минувачите, ала в магазина не оставаше да работи из-

вънредно. Тази вечер обаче й предстоеше нещо, което избягваше винаги, когато бе възможно, и приемаше напълно сериозно, когато не можеше да го избегне – едно задължение. Тя угаси лампите, излезе и се качи по стълбите на втория етаж.

Котаракът скочи пъргаво от перваза на прозореца, протегна се и се запъти към нея. Когато Шелби влезе в дома си, бе почти време за вечеря. Папагалът накокошини крилата си и започна да кълве пръчката на кафеза.

– Как е? – Тя разсеяно погали Моше зад ушите, където той най-много обичаше.

Моше измърка одобрително, погледна я с единственото си око и наклони глава така, че превръзката пред другото изглеждаше пиратска и съвсем на място.

– Да, ще те нахраня. – Шелби притисна длан към корема си. Умираше от глад, а най-доброто, на което можеше да се надява тази вечер, бяха солени бисквити и черен дроб, увит в бекон. – Ох, добре – въздъхна тя и тръгна към кухнята да нахрани котарака.

Бе обещала на майка си да се мерне на коктейла на конгресмена Райт, тъй че бе вързана. Дебора Кембъл бе вероятно единственият човек, който можеше да накара Шелби да се чувства вързана.

Шелби обичаше майка си и това бе нещо много повече от вродената любов на всяко дете към родителите му. Понякога ги вземаха за сестри въпреки двайсет и петте години разлика във възрастта им. Косите им бяха с един и същ цвят – яркочервени, прекалено ярки, за да се нарекат кестеняви, прекалено тъмни, за да са рижи. Докато прическата на майка й бе къса и пригладена, Шелби оставяше гривата си да се къдри естествено, а бретонът й винаги изглеждаше мъничко по-дълъг, отколкото трябва. Тя бе наследила гладката бяла кожа на майка си и тъмносивите й очи, но докато тази комбинация правеше Дебора нежно елегантна, Шелби повече приличаше на бездомно дете, продаващо цветя на ъгъла на улицата. Лицето й бе тясно, с леко хлътнали бузи. Тя често разнообразяваше външния си вид с умело поставен грим и със старинни дрехи, към които имаше слабост.

Може и да бе наследила външността си от майка си, ала характерът й си бе лично неин. Шелби никога не се опитваше да бъде ексцентрична – тя просто си беше такава. Бе израснала и възпитана във Вашингтон и детството й бе минало под знака на политиката. Напрежението в годините на избори, предизборните кампании, които отнемаха баща й от дома понякога за цели седмици, лобирането да се прокара или не даден законопроект – всичко това бе част от нейното минало.

Имаше внимателно подготвени детски тържества, които бяха част от играта не по-малко, отколкото една пресконференция. Децата на сенатора Робърт Кембъл бяха много важни за неговия имидж, старателно оформян като подходящ за Овалния кабинет. А този имидж, спомняше си Шелби, до голяма степен бе просто факт. Баща й бе добър човек, честен, любвеобилен, отдаден на работата и семейството си, с тънко чувство за необичайното. Това обаче не го бе спасило от куршума на онзи луд преди петнайсет години.

Тя бе убедена, че политиката бе убила баща й. Смъртта застига всеки – разбираше го още тогава, макар че бе едва единайсетгодишна. Но при Робърт Кембъл бе дошла твърде рано. И ако можеше да победи него, когото бе смятала за неуязвим, значи можеше да победи всекиго. Шелби бе решила с целия плам на едно дете, че ще се наслаждава на всеки

миг от живота си и ще получи от него всичко, което може. Нищо не бе променило мнението й оттогава досега. Значи щеше да отиде на коктейла на Райт в просторния му дом отвъд реката и щеше да намери нещо, което да я развесели или заинтригува. Тя никога не се съмняваше, че ще успее.